

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 263

16 Ὀκτωβρίου 2009

Διαφθορά τῆς τσέπης;

ἢ

διαφθορά τῆς συνείδησης;

ληθωρική ἡ ἀντίδραση-στό χῶρο μας καί στίς μέρες μας-κατά τῆς ἀτιθάσευτης διαφθορᾶς. Ἀπό κάθε γωνιά τοῦ κοινωνικοῦ μας status ἐκπέμπονται σήματα κινδύνου. Καί ἀπό κάθε φορέα πολιτικῆς καί πολιτιστικῆς εὐθύνης διατυπώνονται μομφές. Μακρότατος καί ὀξύτατος ὁ ἐπικριτικός λόγος. Ἀδέκαστη ἡ δημοσιογραφική καί ἡ τηλεοπτική κρίση. Σκληρή ἡ ἀντιμαχία στό Κοινοβούλιο. Ἀγοραία ἡ κατακραυγή σιά στέκια τοῦ ἀχαλίνωτου σχολιασμοῦ τῶν γεγονότων τῆς ἐπικαιρότητας. Ἄν ἀποτολμήσετε νά ἀσχοληθεῖτε διεξοδικά μέ ὅλες αὐτές τίς ἀντιδραστικές διαβαθμίσεις, θά μπεῖτε στή σκοτοδίνη. Θά σᾶς τυλίξει ἡ ἀπόγνωση. Καί δέ θά αὐγάσει μπροστά σας μιά-ἔστω ἀχνή-ἐλπίδα ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος.

Μέσα σ' αὐτό τό σκοτεινιασμένο ὀρίζοντα, πού τόν βιώνουμε ὅλοι μας καί τόν χρεωνόμαστε ὅλοι μας, παίρνω τήν πρωτοβουλία νά καταθέσω τή δική μου, ἐναγώνια, ἀπορία. Ἡ διαφθορά-ἡ χτεσινή καί ἡ σημερινή-εἶναι παρόρμηση, πού ἀναδύεται ἀπό

τήν τσέπη, τήν δόλοτελα ἄδεια ἢ ἀπό τόν πακτωλό, τόν καταγεμάτο ἀλλά ἀκόρεστο καί ἀνικανοποίητο; Ὡς εἶναι ἀλλοτριώση ὑπαρξιακή; Φθορά ἐξουθενωτική τοῦ νοῦ καί τῆς συνείδησης, τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἱκανότητος κρίσης καί ἐπιλογῆς στόχων καί τρόπων πραγμάτωσής τους καί καταχώρισής τους στή βίβλο τῆς προσωπικῆς ἱστορίας;

Ο μεγάλος ντόρος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ πάνδημος ξεσηκωμός καί ἡ ὁμαδική στόχευση τῶν ἐμπρηστικῶν ἐπικρίσεων, ἀπομονώνει τή διαφθορά ἀπό τό συνειδησιακό κέντρο καί τή διασωληνώνει μέ τήν τσέπη. Μέ τήν ἀκόρταγν τσέπη, πού ὅσα πλούτη καί ἄνθη σαυρίσει, θά μένει κῶρος κενός, ἕτοιμος νά δεχτεῖ τά παράγωγα τῆς «παμπόνηρης» διαφθορᾶς, τό κλεμένο ὑστέρημα τοῦ φτωχοῦ καί τό σφετερισμένο δικαίωμα τοῦ ἐργάτη. Κατά τό σημερινό μας γλωσσάριο, διεφθαρμένος εἶναι ἐκεῖνος, πού ἀπλώνει τό χέρι καί φουχιώνει ὅ,τι βρίσκει στήν τσέπη τοῦ διπλανοῦ του καί ἐκεῖνος, πού ἐνῶ μεθάει στήν πλησμονή τῆς εὐμάρειας, σκαρώνει προγράμματα γιά ἐξαπάτηση τοῦ κυκλώματος τῶν συνεργατῶν του, γιά σκοτεινή σώρευση μαύρου χρήματος καί γιά ἄνομη ὑπερ-αύξηση τοῦ πλούτου του.

Αὐτός ὁ ντόρος ἀντιπαλεύει σύνολη τήν πραγματικότητα ἢ ἕνα μέρος της; Μπορεῖ νά γίνει ἀποδεκτὴ ἡ διαφθορά, σάν μιά καί μόνη, ἀρρωστημένη, κίνηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης; Καί μπορεῖ νά θεωρηθεῖ φυσιολογική καί νόμιμη ἡ διάζευξή της ἀπό τή συνολική λειτουργία τοῦ νοῦ καί ἀπό τόν ἀκοίμητο χτύπο τῆς συνείδησης; Δικαιοῦται, ἕνας ξευτελισμένος προδότης τῶν ὀρκῶν του ἢ τῆς συζυγικῆς του πίστεως, νά ἰσχυρίζεται ἀναιδέστατα, ὅτι βιώνει μιά ἀναπάντεχη ἀτυχία, ἀλλά δέν λαθεύει καί δέ βρίσκεται ἐγκλωβισμένος σιά τάρταρα τῆς διαφθορᾶς; Μπορεῖ ὁ ἐγωκεντρικὸς καί αὐθαδέστατος διαχειριστὴς τῆς ὁποιασδήποτε ἐξουσίας, νά ἀνεβαίνει στό βάθρο τῆς προβολῆς μέ τόν ἄερα τοῦ ἔντιμου καί τήν ἐτικέτα τοῦ εὐσυνείδητου;

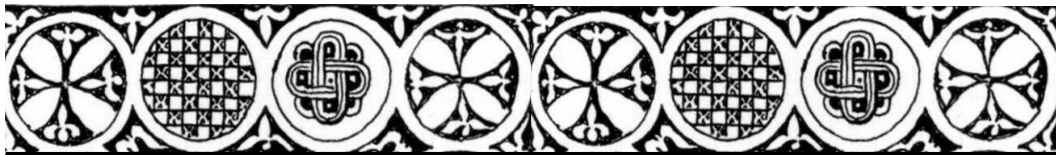
Αν ἡ κλοπή-μόνη αὐτή-ἀναγνωρίζεται καί ἐπισημαίνεται ὡς σύμπτωμα συνειδησιακῆς διαστροφῆς καί-κατά συνέπεια-ὡς ἀλλοτριώση τοῦ προσώπου, τί μπορεῖ νά λεχτεῖ, γιά τίς ποικίλες μεταμορφώσεις, πού ἐπινοεῖ ὁ νοσφιστὴς τοῦ χρήματος, γιά νά

καλύψει τό ἔγκλημά του ἢ γιά νά ἀπολαύσει τίς χαρές, πού τοῦ προσφέρει ὁ ἄμετρος πλοῦτος;

Οταν ὁ κλέφτης φορτίζει τή διαλεκτική του μέ ψέματα, μπορεῖτε νά τόν ἀμνηστεύσετε γιά τό δεύτερο αὐτό τόλμημα, λέγοντας, ὅτι τό ψέμα δέν εἶναι ἐξάνθημα διεφθαρμένης συνείδησης; Ὅταν πληροφορεῖστε, ὅτι ὁ κλέφτης ἢ ὁ ὁποιοσδήποτε προβληματικός συνάνθρωπος, διαλέγει γιά σύντροφό του καί γιά προστατῆ του τό πιστόλι καί τό χρησιμοποιοεῖ καί σκορπίζει τόν τρόπο καί τό θάνατο, δέ θά ἀναγνωρίσετε, ὅτι τό τόλμημά του αὐτό ἐκφράζει τή φθορά καί τήν ἀλλοίωση τῆς συνείδησής του; Ὅταν ἀκοῦτε, πώς ὁ τρίτος ἢ ὁ τέταρτος ἀγοράζει, μέ τίς κλεμμένες οἰκονομίες τῶν φτωχῶν συναθρώπων του, τή μεθυστική χαρά(;) καί τή νόθη εὐτυχία(;) τῆς κραιπάλης καί, ὅταν τόν βλέπετε, ἐρείπιο στήν ἄκρη τοῦ δρόμου, μετά τή δόση τῶν παραισθησιογόνων οὐσιῶν, θά ἐπιμείνετε νά τόν ἀμνηστεύετε γι' αὐτή του τήν κατάντια καί νά μὴν ἀποδέχεστε, πώς βρίσκεται παγιδευμένος στό δίχτυ τῆς διαφθορᾶς;

Ολες αὐτές οἱ ἀποχρώσεις τῆς διαφθορᾶς καί πολλές ἄλλες, πού ὅλοι μας τίς ἔχουμε καταγράψει ἔμφοβοι, εἶναι σύνδρομα τῆς ψυχικῆς διαστροφῆς, τῆς βαθειᾶς ἀλλοίωσης τῆς νόησης καί τῆς θέλησης. Ἀποδυναμώνουν τίς ἀντιστάσεις τῆς ψυχῆς. Καί ἀφήνουν τόν ἄνθρωπο ἔκθετο στοὺς ἀνέμους καί στίς θύελλες τῶν φθοροποιῶν πειρασμῶν. Ἡ ὕπαρξη δέν ἐλέγχει καί δέν ἐπιλέγει. Δέν ἀπορρίπτει τό σάπιο καί δέν ἀναδέχεται τό μόχθο, γιά τή διατήρηση τῆς ψυχικῆς καθαρότητος.

Θά φέρω μπροστά σας-ἔστω κι' ἂν εἴσαστε ἀπρόθυμοι νά τήν ἀκούσετε-μιά τέτοια ἐκτίμηση, πού βρίσκεται θησαυρισμένη στήν Καινή μας Διαθήκη καί πού διασώζει τήν ἐμπειρία καί τή διδασχὴ τοῦ μεγάλου μας ἀποστόλου, τοῦ Παύλου: *«Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ μεμιασμένοις καὶ ἀπίστοις οὐδὲν καθρόν, ἀλλὰ μεμίστανται αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδησις»* (Τίτ. α' 15). Αὐτοί, πού ἔχουν καθαρὴ καί ἀνύστακτη τὴ συνείδηση, διατηροῦν καί ὅλο τους τό βίο καθρό. Οἱ μολυσμένοι καί ἄπιστοι, διακινουῦνται μέσα στὴ διαφθορά καί τὴν ἁμαρτία, γιατί ἔχει μολυνθεῖ καί ὁ νοῦς τους καὶ ἡ συνείδησή τους.

Ἡ πικρία τοῦ πληρώματος

Η ἐτήσια Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁλοκληρώθηκε. Οἱ εἰσηγήσεις καί οἱ συζητήσεις περατώθηκαν. Οἱ πόρτες ἔκλεισαν. Οἱ σύεδροι ταξίδεψαν στίς ἐσπῆς τους. Τά δημοσιογραφικά δελτία σκόρπισαν, στούς πέντε ἀνέμους τῆς πληροφόρησης, τό μήνυμα, ὅτι τά «σοβαρά θέματα τῶν καιρῶν» μελετήθηκαν καί ἀντιμετωπίστηκαν, μέ κάθε προσοχή καί μέ κάθε διάκριση. Καί στόν πίνακα τῆς ἐπικαιρότητας ἀναρτήθηκε-ἀπό ποιό τολμηρό χέρι;-τό ἀχνό χάραγμα τῆς ἐλπίδας, ὅτι ἡ πυορροοῦσα διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας μπῆκε στή διαδρομή τῆς ἀνάνηψης. Τοῦ ἐπανασυνδέσμου της μέ τήν ἀλυσίδα τῆς Ἀποστολικῆς ἐγκυρότητας. Καί τῆς ταυτοποίησής της μέ τά ἐπισκοπικά ἀναστήματα τῆς Πατερικῆς ἀγιότητας.

Αὐτή εἶναι ἡ αἰσιόδοξη νότα, πού ἤχησε-ὄχι καί τόσο μελωδικά-ἀπό τή στημένη, Συνοδική ἐξαγόρευση. Διατυμπανίστηκε, ἀλλά δέν ἔπεισε. Ἀνάπαυσε καί παράδωσε στήν ἀγκαλιά τοῦ Μορφέα, τή χρυσοστόλιστη ὁμήγυρη τῶν ποιμένων, ἀλλά δέν ἔστησε γέφυρες, γιά νά καλύψει τό χάσμα καί τήν ἀπόσταση, πού κρατοῦν, σέ ψυχρή ἀπομόνωση καί ἀποξένωση τίς ἀκοές καί τίς ψυχές τοῦ προβληματισμένου

καί πικραμένου ποιμνίου.

Ὁ λαός, τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τό «λογικό» ποίμνιο, συνεχίζει νά πιέζεται ἀπό τό σφύξιμο τῆς ἀγωνίας. Καί διατηρεῖ ἀθεράπευτη τή γεύση τῆς πικρίας, ὡς μοναδικό ἀπόκτημα, στήν πληγωμένη καρδιά του.

Δέ θά ἐπιχειρήσω τήν κατάστροψη γενικῶν καί ἀόριστων συλλογισμῶν, γιά νά θεμελιώσω τήν ἄποψη, πῶς ὁ λαός μας, σήμερα, μηρυκάζει, ἀδιάλειπτα, τά πικρά σταλάγματα τῶν ἐμπειριῶν, πού ἀπόθεσαν, κατά συρροή, στήν ψυχή του οἱ ἀλόγιστοι-ἀσύμβατοι μέ τίς ἀποστολικές προδιαγραφές καί μέ τήν Πατερική διακριτικότητα-χειρισμοί τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος ἀπό τήν, «κατά κόσμον», τολμηρή πλειοψηφία τοῦ σημερινοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος.

Ὁ ἱστορικός, πού θά μπεῖ στόν κόπο νά φυλλομετρήσει τίς πηγές, θά ξαναστήσει ὁλόκληρο τό μακρύ γεφύρι τῆς σύγχρονης «ἐπισκοπικῆς ἀποστασίας» ἀπό τά Ἀποστολικά, στεγανά θεμέλια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ οἰκοδομήματος καί θά ἀποτιμήσει, μέ σῶφρονη ἀμεροληψία, τίς εὐθύνες.

Ἀπό τή δική μου σκοπιά, λειτουργώντας ὡς ὑπομνηματιστής-στόν ἑαυτό μου καί στούς συνιεράρχες μου-τοῦ

άδιαπραγμάτευτου χρέους της αποστολικότητας του βίου μας και του ποιμαντικού μας έργου και, ταυτόχρονα, ως δημοσιογραφικός σχολιαστής της τρέχουσας επίκαιρότητας, θά περιοριστώ-γιά την ώρα-σέ δυό μόνο κεφάλαια, πού ὅπως συντάσσονται σήμερα και ὅπως ἐγγράφονται στίς μνήμες, ἀποθηκεύουν πικρίες στίς καρδιές και χαράγματα τραγικής παρακμῆς στό καθολικό ταμεῖο της ἱστορίας. Καί γιά νά γίνει εὐκολότερα κατανοητή ἀπό τούς ἀναγνώστες μου ἡ «ἐκπτώση» καί ἡ «ἀλλοτρίωση» τοῦ σημερινοῦ κολλεγίου τῶν Ἐπισκόπων (δυστυχῶς στήν πλειονότητά του), θά ἀποτολμήσω τή σύγκριση καί τήν ἀντιπαράθεση τῶν σύγχρονων αὐτῶν ἐπιλογῶν, μέ τίς χαρακτηριστικές συμπεριφορές, τίς φωτισμένες καί ἥρωϊκές, τοῦ μεγάλου μας Ἀποστόλου, τοῦ Παύλου, πού προσδιορίζουν τήν ἐκκλησιολογική καί τήν ἠθική ποιότητα της ἀποστολικότητας καί ἀποτελοῦν τόν κανόνα ἀναφορᾶς γιά τούς κρίκους της ἀλυσίδας της διαδοχῆς.

Ἐνα ἀπό τά ὁράματα ἄμεσης καί ἀνύστακτης εὐθύνης, πού κρατοῦσε τόν Ἀπόστολο Παῦλο σέ ἐγρήγορηση καί σέ προσεκτική ἀναστροφή μέ τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, ἦταν ὁ ἀποκλεισμός κάθε πράξης, πού θά μποροῦσε νά προκαλέσει τήν ἐντύπωση ἢ καί τήν ἀπλή ὑποψία, ὅτι συνέδεε τήν ἀναγγελία τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος μέ τήν συλλογή εἰσφορῶν, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν προσωπικῶν του ἀναγκῶν.

Ὁ ἥρωϊκός Ἀπόστολος, εὐαίσθητος καί ἀνυστερόβουλος, πρόσφερε ἐξ ὁ-

λοκλήρου ἀδάπανο τό Εὐαγγέλιο. Μετέφερε τό σωστικό «ἄγγελμα», ὡς δική του χρεωστική ἀνταπόκριση στό μεγάλο, τιμητικό ἀποστολικό κάλεσμα, πού τοῦ ἔκανε ὁ σταυρωμένος καί ἀναστημένος Κύριος καί ὡς πηγαία ἐκχυσή ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς τήν κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Καί δέ δεχόταν τήν παραμικρή εἰσφορά, ἐκ μέρους τῶν μελῶν της Εὐχαριστιακῆς κοινότητας, γιά τή συντήρηση τῆ δικῆ του καί τῶν συνοδοιπόρων του. Ὅ,τι χρειαζόταν, γιά τή δική του συντήρηση καί γιά τή συντήρηση τῶν συνοδοιπόρων του, τό συνέλεγε ἀσκώντας, παράλληλα μέ τόν ἱεραποστολικό του μόχθο, τήν κοπιαστική τέχνη τοῦ σκηνοποιοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς, ὁ πιστός ἀκόλουθος τοῦ Παύλου στίς μεγάλες καί ἐξαντλητικές περιοδεῖες του, ἱστορώντας τούς ἀγῶνες του καί τά παθήματά του, μᾶς δίνει ἰδιαίτερα ἀξιοπρόσεκτες πληροφορίες. Ἀφηγεῖται, μεταξύ ἄλλων, ὅτι κατὰ τό μακρό χρονικό διάστημα της παραμονῆς του στήν Κόρινθο, ἀσκοῦσε, πλάϊ στόν Ἀκύλα καί στήν Πρίσκιλλα, τό ἔργο τοῦ σκηνοποιοῦ. «Διελέγετο δέ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν Σάββατον, ἐπειθέ τε Ἰουδαίους καί Ἕλληνας» (Πράξ. ιη' 4). Ὁλόκληρη τήν βδομάδα μοχθοῦσε χειρωνακτικά. Καί, κατὰ τή μέρα τοῦ Σαββάτου ἔπαιρνε μέρος στίς πλήθουσες Συναγωγές, πού μαζεύονταν Ἰουδαῖοι καί Ἕλληνες προσήλυτοι, δίδασκε τό Εὐαγγέλιο καί ἐπειθε πολλούς νά ἀνοίξουν τίς καρδιές τους στό λυτρωτικό μήνυμα.

Μιά δεύτερη ἀναγραφή τοῦ ἱστορικοῦ Λουκά, μᾶς ἱστορεῖ τή συγκλονιστική καί, ταυτόχρονα, συγκλονιστική συνάντηση, τοῦ ἀκούραστου καί ἄτρομου

Ἀποστόλου, στή Μίλητο, μέ τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψή του στὰ Ἱεροσόλυμα.

Σέ ἀτμόσφαιρα βαρεῖα φορτισμένη μέ συγκίνηση, εἶπε ὁ Ἀπόστολος, ἀνάμεσα σέ ἄλλα: Μὴ ξεχάσετε, πῶς ἀναστράφηκα, κοντά σας ἐπὶ τριετία ὁλοκληρῇ. Καί γνωρίζετε, πολὺ καλὰ, ὅτι «... Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενός ἐπεθύμησα. αὐτοὶ γινώσκετε, ὅτι ταῖς χρεαίαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐται. πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτός εἶπε: μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν...» (Πράξ. κ' 33-35).

Τρία ὁλόκληρα χρόνια ἔζησα κοντά σας. Καί δέ σᾶς ἐνόηλησα σέ τίποτα. Δέ λαχτάρησα οὔτε τό χρυσό, οὔτε τόν ἄργυρο. Ἔχετε διαπιστώσει, ὅλοι σας, ὅτι τίς δικές μου ἀνάγκες καὶ τίς ἀνάγκες τῶν συνοδοιπόρων μου, τίς κάλυψαν τοῦτα τὰ ροζιασμένα χέρια. Καί, μέ τό μόχθο μου αὐτό, προσπάθησα νά δώσω σέ σᾶς τό παράδειγμα, ὅτι ἔτσι πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε, γιά τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου.

Αὐτά καταχωρίζει στο βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ὁ ἴδιος ὁ φλογερός Ἀπόστολος, στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τοὺς Κορινθίους, τοὺς ἀγαπημένους του μαθητές, πού εἶχαν προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ἀνιδιοτέλειάς του, δίνει ἐξηγήσεις, μέ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, ὡς κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, γιά τὴν ἄρνησή του νά δεχτεῖ τὴν παραμικρὴ ὕλική εἰσφορά.

Τό ἔκανα αὐτό, γράφει, ὄχι γιατί δέν εἶχα τό δικαίωμα νά δεχτῶ τὴν προσ-

φορά τῆς ἀγάπης σας, ἀλλὰ γιατί δέν ἤθελα νά προκαλέσω τὴν παραμικρὴ ὑποψία στὶς ψυχές σας καὶ νά δώσω ἀφορμὴ σέ σχόλια καὶ δυσμενεῖς ἐκτιμήσεις, πού θά ἔστεκαν ἐμπόδια στὴν ἐξαγγελία, ἐκ μέρους μου καὶ στὴν ἀποδοχή, ἐκ μέρους σας, τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν; εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς;» (ἂν ἄλλοι ἔχουν τό δικαίωμα νά μετέχουν στὰ ἀγαθὰ σας, δέν τό ἔχουμε, πολὺ περισσότερο ἡμεῖς, πού σπείραμε στὶς καρδιές σας τό σπόρο τοῦ θεϊκοῦ λόγου;) «ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δώμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. θ' 11-12).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐρμηνεύοντας αὐτὴ τὴν ἐξομολογητικὴ ἐνημέρωση τοῦ ἀποστόλου Παύλου, γράφει:

«"Ἄλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ". Τουτέστιν, οὐκ ἐλάβομεν. Ὁρᾷς διὰ πόσων κατασκευάσας πρότερον ὅτι οὐ παράνομον τό λαμβάνειν, τότε εἶπεν ὅτι οὐ λαμβάνομεν, ἵνα μὴ δόξη ὡς κεκωλυμένου ἀπέχεσθαι; Οὐ γάρ, ἐπειδὴ μὴ ἔξεστι, φησὶν, οὐ λαμβάνω ἔξεστι γάρ, καὶ τοῦτο ἀπὸ πολλῶν ἀπεδείξαμεν, ἀπὸ τῶν ἀποστόλων, ἀπὸ τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων, τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ γεωργοῦ καὶ τοῦ ποιμένος, ἀπὸ τοῦ νόμου Μωϋσέως, ἀπ' αὐτῆς τοῦ πράγματος τῆς φύσεως, ὅτι ἐσπείραμεν ὑμῖν πνευματικὰ, ἀφ' ὧν ὑμεῖς περὶ τοὺς ἄλλους πεποιήκατε... ταῦτα τέθεικεν ἐντρέπων αὐτοὺς καὶ δεικνύς ὅτι οὐ κεκωλυμένου πράγματος ἀπέχεται...»

Καί σαφέστερον μὲν ὕστερον αὐτό ποιεῖ, ὅταν λέγῃ· “οὐκ ἔγραψα δέ ταῦτα, ἵνα οὕτω γένηται ἐν ἑμοί”, ἐν-
ταῦθα δέ φησιν ὅτι “οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ”. Καί τό δή μεῖζον, ὅτι οὐδέ ἐκεῖνο ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἐν εὐρυχωρίᾳ ὄντες οὐκ ἐχρησάμεθα, ἀλλά καί ἀνάγκης κατεπειγούσης οὐκ εἴξαμεν τῇ ἀνάγκῃ... Ἄλλ’ οὐδέ οὕτως ἠναγκάσθημεν, φησί, λῦσαι τόν νόμον, ὃν ἑαυτοῖς τεθείκαμεν. Διά τί; “ἵνα μή ἐγκοπὴν τινα δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ”. Ἐπειδὴ γάρ ἀσθενέστερον Κορίνθιοι διέκειντο, ἵνα μή πληξωμεν ὑμᾶς, φησί, λαμβάνοντες, εἰλόμεθα (προτιμήσαμε) καί ὑπὲρ τὰ ἐπιτεταγμένα ποιῆσαι ἢ ἐγκοπὴν τινα δοῦναι τῷ Εὐαγγελίῳ, τουτέστι τῇ κατηχήσει ὑμῶν...».

Ἡ θυσιαστική εὐαισθησία τῆς συνείδησης τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ ὑπαγόρευε τό χρέος, νά ἀποφεύγει τὴν παραμικρὴ ἐπιβάρυνση τοῦ κατηχούμενου λαοῦ. Τὸν παρακινούσε νά προσθέτει στὸν ἑαυτό του κόπο καὶ στέρηση, «ἐργαζόμενος ταῖς ἰδίαις χερσίν». Ἀλλά νά μὴ δέχεται, ἀπὸ μέρους τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, ὑλικὴ ἐνίσχυση, γεγονός, πού θά μπορούσε νά προκαλέσει ὑποψίες καὶ δυσμενῆ σχόλια.

Κρατεῖστε τὴν ἀποστολικὴ ἐξομολογητικὴ κατάρθεση. Καί ὑπὸ τό πρίσμα αὐτῆς ἐρευνεῖστε τὰ ὁράματα καὶ τίς δραστηριότητες τῆς πλειονότητος τῶν σημερινῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κοινὴ μαρτυρία-κατακραυγὴ, πού ζώνει ἀσφυκτικὰ τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, βεβαιώνει, πὼς ἡ λεκτικὴ ἢ ἡ ἐντελὼς συμβατικὴ διασύνδεση τῶν σημερινῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων

μέ τό βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ψευδεπίγραφη. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Συνοδικῶν μελῶν δέν κρατᾷ, «ἐν ἐγρηγόρῃ» τὴν ἐπιφύλαξη: «ἵνα μή ἐγκοπὴν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ». Ἀρέσκεται νά διακηρύττει, μέ στόμφο, ὅτι τίς περιοχές, πού διαποιμαίνει, τίς ἀγίασε, μέ τὴν παρουσία του, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. Ὅτι οἱ κρίκοι τῆς ἀλυσίδας, πού δένουν τὴ σημερινὴ Ἱεραρχία μέ τὴν ἀποστολικὴ αὐθεντία, ἀνατρέχουν στὸν Παῦλο. Ὅτι ὁ καθένας τους εἶναι πνευματικὸ ἀνάστημά του. Θεματοφύλακας τῶν δικῶν του ὁραμάτων καὶ τοῦ δικοῦ του μόχθου, ἀλλά καὶ σύνολης τῆς ἀποστολικῆς Παράδοσης. Ὡστόσο, ἡ τρέχουσα πρακτικὴ διαψεύδει τοὺς φανφαρονισμούς. Μειώνει τό ἐπισκοπικὸ κύρος. Καὶ ἀφήνει ἀνεπικύρωτὴ τὴν «ἀποστολικὴ διαδοχὴ» ὅχι λίγων Ἱεραρχῶν.

Οἱ πανηγυρισμοί, κατὰ τὴ γιορτὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, εἶναι πάνδημοι. Ἐγκάρδια ἀναγνώριση τῆς ἀποστολικῆς γνησιότητάς του. Ἡ στοίχησι, ὅμως, τῶν κρίκων τῆς διαδοχῆς στὸ ἀποστολικὸ του περπάτημα, ἄκομψη, στρεβλὴ, σκέτη διαχείριση ἐπαγγελματοποιημένης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, πού ἀντὶ νά συνάγει τὰ πρόβατα σπὴν ποίμνη Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ἐξακοντίζει ἀκόμη μακρύτερα.

Ὁ Παῦλος, σ’ αὐτούς, πού τὸν ἀγαποῦσαν καὶ σ’ αὐτούς, πού τὸν ἀμφισβητοῦσαν, ἔδειχνε τὰ ροζιασμένα του χέρια. Αὐτά, πού μαρτυροῦσαν πειστικά ὅτι, διακονώντας τό Εὐαγγέλιο, δέν εἶχε σωρεύσει πλοῦτη καὶ δόξες, ἀλλά μόχθο καὶ περιπέτεια. Οἱ σημερινοὶ καὶ σ’ αὐτούς, πού τοὺς κράζουν καὶ σ’ αὐτούς, πού μέ περισσὴ εὐπρέ-

πεια τούς ανακρίνουν και τούς δικάζουν, έκδιπλώνουν, προκλητικά, τήν πώρωση. Τό ἄμετρο «κάτι τι», πού τούς ἐξασφαλίζει τή χλιδή καί πού ἀκυρώνει τήν ἀποστολική τους ταυτότητα.

Ἡ γενικότερη πρόβλεψη, πού προσδιορίζει καί καταβάλλει τίς ἀποδοχές κάθε ἐργαζόμενου, δέν ἔχει ἀφήσει ἔξω ἀπό τή φροντίδα της τούς Ἐπισκόπους τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τούς μισθοδοτεῖ μέ ἐπάρκεια. Καί τούς ἐξασφαλίζει τήν ἀπαραίτητη περίθαλψη. Ὅμως, ἡ δημοσκόπηση βεβαιώνει, μέ στοιχεῖα ἀδιάσειστα, ὅτι οἱ ἀχόρταγοι ποιμένες δέ νοιώθουν ἀσφαλισμένοι, κάτω ἀπό τήν προνοιακή καλύπτρα τοῦ καθιερωμένου συστήματος καί τρέχουν, λαχανιασμένοι, νά αὐξήσουν, κατακόρυφα, «τό χρυσό καί τόν ἄργυρο». Ἐπιδίδονται, δηλαδή, στό ἐντελῶς ἀντίθετο ἄθλημα, ἀπό αὐτό, πού εἶχε βάλει, ὡς στόχο ζωῆς, ὁ ἀπόστολος τῶν «Ἑθνῶν», ὁ θεμελιωτής καί διδάσκαλος τῶν Ἐκκλησιῶν, πού ἀναπτύχθηκαν στή λεκάνη τῆς Μεσογείου.

Ὁ ἀντίκτυπος τῆς ἀκόρεστης φιλοχρηματίας, εἶναι ἐκρηκτικός. Ἡ «ἐγκοπή», τό σπάσιμο τῆς χαρισματικῆς ἐνόητας στήν αὐλή καί στήν Εὐχαριστιακή Σύναξη τῆς Ἐκκλησίας, πῆρε διαστάσεις. Οἱ ποιμένες ἐγκλωβίστηκαν στήν πλάνη τους καί στήν περιπλάνηση γιά διόγκωση τῶν ὑλικῶν θησαυρισμάτων τους. Καί ὁ λαός ἀφέθηκε νά πιπιλίζει τήν πικρία του ἢ τήν ἀντιπάθειά του.

Ἐπίσκοποι φτωχοί ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν. Ἀλλά μετρῶνται στά πέντε δάχτυλα. Αὐτοί, δίχως νά κομπάζουν καί δίχως νά αὐτοπροβάλλονται, προσπαθοῦν νά θεραπεύσουν τίς πληγές καί νά κάνουν τήν Παύλεια ἀπο-

στολικότητα σημερινή ἐμπειρία. Ἀλλά, γιά τήν ὥρα, δέ φαίνεται νά εὐδοκιμεῖ ὁ μόχθος τους. Ὅταν τά «τάλαρα» κουδουνίζουν, οἱ ὀρέξεις ξυπνοῦν καί ἡ ὁρμή στό χάος εἶναι ἀναπόφευκτη.

Θά φέρω, σέ προσεκτική μελέτη καί σέ ἀμερόληπτη ἐπεξεργασία, μιά δεύτερη συνειδησιακή εὐαισθησία, πού τήν κράτησε ἀνόθευτη καί τή λειτουργῆσε μέ πιστότητα ὁ Ἀπόστολός μας καί δάσκαλός μας, ὁ Παῦλος.

Στό ἕκτο κεφάλαιο τῆς δεύτερης ἐπιστολῆς, πού ἔστειλε στούς Κορινθίους ὁ Παῦλος, προσδιορίζει μέ ἀκρίβεια τούς ὀρίζοντες, τήν ποιότητα καί τίς διακριτικές ἐπιφυλάξεις, πού ὀριοθετοῦσαν τό ἀποστολικό του ἔργο. Καί, μεταξύ τῶν ἄλλων, πού γράφει, ἐνημερώνει τούς ἀδελφούς-ἀποδέκτες τῆς Θεόπνευσης ἐπιστολῆς του-ὅτι τρέχει, «ἀνά τήν οἰκουμένη», μέ τή συνοδεία ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του καί κοπιᾶζουν ὅλοι «ἐν ὁμονοίᾳ καί ἀγάπῃ» καί διδάσκουν καί καθοδηγοῦν μέ πολλή προσοχή, ἀλλά καί μέ κάθε προφύλαξη, «μηδεμίαν ἐν μηδενί διδόντες προσκοπήν, ἵνα μή μωμηθῇ ἡ διακονία» (Β' Κορινθ. στ' 3).

Τό χωρίο αὐτό ἔχει ἰδιαίτερο εἰδικό βάρος. Τό ρῆμα «μωμάωμαι-μωμῶμαι» σημαίνει «μέμφομαι, ψέγω, χλευάζω». Καί ἡ λέξη «προσκοπή», σημαίνει πρόσκομμα, σκόνταμμα. Ὁ Ἀπόστολος καί ὁλόκληρη ἡ συνοδεία του φρόντιζαν νά μή σκοντάφτουν, νά μήν ἐκπίπτουν ἀπό τό μονοπάτι τῆς ἀγιότητος καί ἀπό τήν ἀκεραιότητα τῆς ἀποστολῆς τους, γιά νά μή δώσουν καμμιά ἀφορμή στούς κακόβουλους ἢ στούς «ἐργάτες τῆς ἀνομίας», νά τούς κατηγορή-

σουν καί νά σπιλώσουν τή φήμη τους καί το ἔργο τους.

Ὅ,τι ἔλεγον, ἦταν ἄρωμα ἐξαγιασμένης καί ἐμπλουτισμένης καρδιάς. Καί ὅ,τι πρόσφεραν, ὡς βιωμένη καί θησαυρισμένη ἐμπειρία, ἦταν τό «ναί, ναί» καί τό «οὐ, οὐ» τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου μας (Ματθ. ε' 37).

Θά προστρέξω-καί πάλι-στό σχετικό ἐρμηνευτικό ἀπόσπασμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου. Στό στάλαγμα τῆς σοφίας του καί τῆς προσεκτικῆς πρόσβασής του στά κείμενα τῶν Γραφῶν, πού παραμένει ἀλάθητος δείκτης γιά ὅλους μας.

«...Δύο τίθησιν ὑπερβολάς ἀμώμου βίου, "μηδεμίαν ἐν μηδενί", λέγων. Καί οὐκ εἶπε κατηγορίαν, ἀλλ' ὁ πολλῶ ἔλαττον ἦν, «προσκοπήν»· τουτέστι, μέμψιν, κατὰ γνώσιν μηδενί παρέχοντες καθ' ἡμῶν. "ἵνα μή μωμηθῇ ἡ διακονία ἡμῶν". Τουτέστιν, ἵνα μή τις αὐτῆς ἐπιλάβηται (νά μή μᾶς πιάσει, ὁ ὁποιοσδήποτε, ἀσυνεπεῖς καί σπιλώσει τή διακονία μας). Καί οὐκ εἶπε πάλιν, "ἵνα μή κατηγορηθῇ", ἀλλ' "ἵνα μηδέ τήν τυχοῦσαν αἰτίαν ἔξη, μή τις αὐτῇ εἰς ὅτι οὖν ἐπισκῆψαι δυνηθῇ (Καί δέν εἶπε, γιά νά μή κατηγορηθεῖ, ἀλλά γιά νά μή μπορέσει κανένας νά βρεῖ ὁποιαδήποτε ἀφορμή γιά κατηγορία). "Ἄλλ' ἐν παντί συνιστῶντες ἑαυτούς ὡς Θεοῦ διάκονοι". Τοῦτο πολλῶ μείζον».

Καί ἐρμηνεύοντας μιά ἄλλη ἐνόητα, τῆς ἴδιας ἐπιστολῆς, ἀποσαφηνίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος τό νόημα τῆς λέξης «μῶμος».

Στό κομμάτι αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς του, ἐνημερώνει ὁ Παῦλος τούς Κορίνθιους, ὅτι ὁμάδα τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του θά ἀναλάβει τή μεταφορά

τῆς ἀδελφικῆς συνεισφορᾶς τους στήν ἐμπερίστατη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Καί ὅτι, στήν ὁμάδα αὐτή, συγκαταλέγεται καί ὁ Τίτος, ὁ ὁποῖος «τὴν μέν παράκλησιν ἐδέξατο, σπουδαιότερος δέ ὑπάρχων αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς» (Β' Κορινθ. η' 17). Στή συνέχεια, βεβαιώνει τούς Κορίνθιους, ὅτι «στῇ διακονία μας αὕτη, πήραμε κάθε προφύλαξη, γιά νά μή δώσουμε ἀφορμή κατηγορίας ἢ σπίλωσης τῶν προσώπων καί τοῦ ἔργου μας. «Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσῃται ἐν τῇ ἀδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν» (στ. 20).

Αὕτη τὴν ἐπιφύλαξη τὴν ἀναλύει καί τὴν ἐκτιμάει ὁ ἱερός Χρυσόστομος μέ τούτη τὴν ἐπισήμανση:

«Διὰ τοῦτο τοιοῦτους ἐπέζητήσαμεν καί οὐχὶ ἐνὶ μόνῳ τό πᾶν ἐπετρέψαμεν, ἵνα καί ταύτην φύγη τὴν ὑποψίαν, ἀλλὰ καί Τίτον ἐπέμψαμεν, καί μετὰ τούτου ἕτερον. Εἴτα ἐρμηνεύων (ὁ Παῦλος) αὐτό τοῦτο τό "πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου καί προθυμίαν ὑμῶν" ἐπήγαγε "στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσῃται ἐν τῇ ἀδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν". Τί ποτὲ ἐστὶ τό λεγόμενον; "Ἄξιον τῆς ἀρετῆς Παύλου καί τὴν πολλὴν αὐτοῦ κηδεμονίαν ἐμφαίνον καί τὴν συγκατάβασιν. Ἰνα γάρ μή τις ἡμᾶς ὑποπτεύσῃ, φησί, μηδέ τὸν τυχόντα μῶμον καθ' ἡμῶν σχῇ, ὡς νοσφιζομένων ἐκ τῶν ἐγχειριζομένων ἡμῖν χρημάτων, διὰ τοῦτο τοιοῦτους ἐπέμψαμεν, καί οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ καί δύο καί τρεῖς. Εἶδες πῶς ἀπαλλάττει πάσης ὑποψίας αὐτούς; οὐκ ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδέ ἀπὸ τοῦ χειροτονηθῆναι μόνον, ἀλλὰ καί ἀπὸ τοῦ δοκίμους, καί

δί' αυτό τοῦτο χειροτονηθῆναι, ἵνα μὴ ὑποπτεύωνται. Καί οὐκ εἶπε "μὴ ὑμεῖς μωμῆσησθε", ἀλλὰ "μὴ τις ἄλλος".

Νοιώθει κανείς ρίγος καί μένει ἐκστατικός, ὅταν ἀναστρέφει τήν προσοχή του πρὸς τό βαθύ παρελθόν καί ἐγγίζει τήν ἀγιότητα καί τήν καθαρότητα τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς νεοσύστατης Ἐκκλησίας καί τῶν θεσμῶν, πού ὀριοθέτησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, μέ τή διδαχή τους καί μέ τήν πράξη τους, «ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία» καί γιά νά παραμείνει ἡ Ἐκκλησία, «ἀγία καί ἄμωμος» (Ἐφεσ. ε' 27).

Κάνοντας ἀναδρομή καί στοχαστική περιήγηση στό Ἀγιοπνευματικό κλίμα, στήν Ἀποστολική καθαρότητα, στή θεσμική ἀκρίβεια, στή λάμψη τῆς ἀρετῆς καί στή χαρά τῆς κοινωνίας καί τῆς ἔνωσης στό ἕνα Σῶμα τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου, νοιώθουμε τό χέρι μας νά μουδιάζει καί νά μὴν τολμάει νά ξαναγυρίσει μπροστά τά φύλλα τῶν ἱστορικῶν ἀναγραφῶν, γιά νά βρεθεῖ μπροστά στή σκοτεινὴ ἐπικαιρότητα.

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι διατηροῦσαν ἀνύστακτη τή φροντίδα, νά μὴ δώσουν σέ κανένα ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ καί νά μὴ ἐπιτρέψουν σέ κανένα φιλοκατήγορο νά διατυπώσει «μῶμο» ἐνάντια στά ἡγετικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπόνοιες σπιλωτικές τῆς διακονίας τους.

Στήν τραγική τούτη ἐποχή, διακρίνετε νά λειτουργεῖ καί νά κατατίθεται σεμνά, ὡς ἀνοιγμα καρδιᾶς, ὡς ὁμολογία ἡθους καί ὡς ἀνταπόκριση στίς βαρεῖες ἐπισκοπικές εὐθύνες μιά τέτοια εὐαισθησία; Ἔχετε ἀκούσει, ἄμεσα, ἀπὸ ἐπισκοπικά χεῖλη, ὅτι ἐναγώνια

μέριμνα τοῦ συνόλου, ἢ, ἔστω, τῆς πλειονότητας τῶν φορέων τῆς ἐπισκοπικῆς εὐθύνης, εἶναι νά «μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία»; Νά μὴ διαχυθεῖ στά μέσα τῆς ἐνημέρωσης καί στίς ἀκοές τοῦ λαοῦ, ὅτι μεθόδευση ἀνέντιμη καί πράξη βρωμερὴ κατασπίλωσαν τόν ἅγιο Οἶκο τοῦ Θεοῦ καί σκανδάλισαν καί φυγάδευσαν τό ἀνυποψίαστο πλήρωμα; Ἔχετε διαβάσει σέ καμιά στήλη τῆς ἐπικαιρότητας, ὅτι ἡ Ἱεραρχία, πού συνῆλθε μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἔσκυψε, μέ σφιγμένη καρδιά, νά ἐξακριβώσει καί νά διαπιστώσει τίς πληγές, τοὺς μώμους καί τοὺς χλευασμούς, πού δέχτηκε στό ἱερὸ Σῶμα Της ἡ «ἄσπιλη Νύμφη Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησίας μας, ἐξ αἰτίας τῶν εἰδεχθῶν ἀνομημάτων μερίδας τῶν ποιμένων Της;

Δεκαετίες, τώρα, τό Συνοδικό κέντρο καί οἱ ἐπισκοπικές ἐστίες, ἀντὶ γιὰ ἄρωμα ἀποστολικῆς καθαρότητας, ἐκπέμπουν ἀναθυμιάσεις ἀδιαντροπίας. Καί ὁ σκανδαλισμός προσφέρεται, ὡς καθημερινὴ γεύση, στό προβληματισμένο πλήρωμα. Οἱ τηλεβόες τῆς ἐνημέρωσης βοοῦν. Ἡ διαμαρτύρονται ἢ ἐμπαίζουν. Ἡ καλοῦν τήν ἐκτροχιασμένη πτέρυγα τῆς Ἱεραρχίας νά μετρήσει τίς πληγές τῆς καί τίς εὐθύνες τῆς καί νά ἀποφασίσει τή σωστικὴ στροφὴ ἢ μαδοῦν τήν ἐπισκοπικὴ ἀξιοπρέπεια καί ἀποδεικνύουν «ἄξιους» γιά τά κελιά τοῦ Κορυδαλλοῦ τοὺς κακοδιαχειριστές τῆς ἀτίμητης Ἀποστολικῆς καί Πατερικῆς κληρονομίᾶς.

Μέσα σ' αὐτό τό πνιγερὸ κλίμα, οἱ συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος βιώνουν ἐξουθενωτικὴ ἀναστάτωση. Ἡ πίκρα φαρμακώνει, ὀλοένα καί περισσότερο, τίς καρδιές. Ἡ ἀπελ-

πισία παραλύει τίς δυνάμεις αντίστασης. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμός στους «ποιμένες»(!!!) μεταλλάσσεται σέ ἀντιπάθεια καί-ὄχι σπάνια-σέ ὀριστική ἀπόρριψη.

Πῶς ἀντιδρῶν οἱ πρόξενοι τοῦ σκανδαλισμοῦ καὶ ἔνοχοι γιὰ τὴν ἀποδόμηση τῆς ἁγιαστικῆς Εὐχαριστιακῆς κοινωνίας;

Μέ τό χειρότερο τρόπο. Δέ βρίσκουν τὴν τόλμη νά σταθοῦν, ταπεινωμένοι, μπροστά στό ποίμνιο καὶ νά καταθέσουν τὴ συντριβὴ τους καὶ τὴ μετάνοια τους. Μένουν αὐτό, πού εἶναι. «*Ἡ δονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, σπίλοι καὶ μῶμοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν*» (Β' Πέτρ. β' 13). Καὶ ἐμπιστεύονται στό χρόνο, στήν ἀπλή ἐναλλαγὴ τῶν ἡμερονυκτίων, νά θεραπεύσει τίς πληγές. Νά σβῆσει τίς μελανές ἐγγραφές καὶ τοὺς πικροὺς σχολιασμούς ἀπὸ τίς πινακίδες τῆς λαϊκῆς ἐνημέρωσης, πού ὑποδαυλίζουν τίς ἐξεγέρσεις καὶ τίς κατακραυγές. Καὶ νά ἐπικαλύψει μέ τό σάβανο τῆς λησμοσύνης τίς χωματερές τῶν παραπτωμάτων τους.

Ἄλλ' αὐτό δέ γίνεται. Ὁ χρόνος δέν προλαβαίνει νά χειριστεῖ τό σφουγγάρι τῆς λησμοσύνης καὶ νά κάνει τίς καρδιές τοῦ πομνίου νά ἀνοίξουν στήν ὑποδοχὴ καὶ στήν ἀναγνώριση τῶν ποιμένων. Ἄλλα γεγονότα, πρόσθετες συμπεριφορές ἀναξιοπρέπειας φορτίζουν μέ καινούργιες πικρίες καὶ ἀνεβάζουν στήν ἐπιφάνεια τὰ σωρευμένα κατακάθια. Ἀντὶ νά λειτουργήσει ἡ ἀλυσίδα τῆς ἀποστολικότητος, πού σταθερά καὶ ἐντυπωσιακά, φέρνει μπροστά μας, ἕνα-ἕνα τοὺς κρίκους

τῶν ἁγίων Πατέρων μας, ἴσαμε πού φτάνει στίς φυσιολογίες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μας, τῶν μαθητῶν καὶ συνοδοιπόρων τοῦ Κυρίου μας, διακινεῖται, προκλητικότατα, ἡ ἀλυσίδα τῶν ἐπίορκων καὶ τῶν Σιμωνιακῶν καὶ τῶν Νικολαϊτῶν, πού ἀναβιώνει τίς σοβαρές ἐκτροπές καὶ τίς ἀηδιαστικές ντροπές.

Ἡ ἐπόμενη φάση διευρύνει τὴν ἀποξένωση. Ὁ λαὸς ἀγανακτεῖ καὶ ξεσηκώνεται. Ὅχι οἱ ὁμάδες τῶν συνανθρώπων μας, πού ἔχουν ἀφεθεῖ, ἀπερίσκεπτα, στὸν παφλασμό τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας, ἀλλὰ ἡ συνειδητοποιημένη Εὐχαριστιακὴ Σύναξη τῶν πιστῶν, πού καθελώνει τό βλέμμα στό Ἱερό Θυσιαστήριο, προσδοκῶντας τὴν ἄμεμπτη διδασχὴ, τὴ χαρισματικὴ εὐλογία καὶ τὴ λάμψη τοῦ παραδείγματος ἀπὸ τοὺς ποιμένες του καὶ ἀπρόσμενα-δέχεται τὸν κατακλυσμὸ τῶν βοθρολυμάτων τῆς ἐπισκοπικῆς ἀποστασίας. Αὐτὸς ὁ λαὸς ξεσηκώνεται, φωνάζει, διαμαρτύρεται, καταγγέλλει ἀνοιχτά καὶ ἐπὶ ὄνομα, ἀπαιτεῖ τὴν κάθαρση τῆς Συνοδικῆς αὐλῆς καὶ-πολύ περισσότερο-τὸν ἐξαγνισμό τοῦ Θυσιαστηρίου, στό ὁποῖο προσφέρεται ἡ Ἀναίμακτη Ἱερουργία.

Ὁ ξεσηκωμός τοῦ λαοῦ θορυβεῖ καὶ φοβίζει τοὺς ἔνοχους Ἐπισκόπους. Καὶ αὐτοί, ἀντὶ νά ξυπνήσουν, ἀντὶ νά συσκεφθοῦν «ἐν φόβῳ Θεοῦ» καὶ νά ἀλλάξουν ὁράματα καὶ βίο, σκληρύνουν ἀκόμα περισσότερο τίς καρδιές, ἐπενδύονται τὴ λεοντὴ τοῦ κοσμικοῦ ἐξουσιαστή, χτυποῦν τίς μπαστοῦνες τους καὶ ἀπειλοῦν τὰ «πνευματικά τους παιδιά», τὰ ἀμέτοχα στίς ἐκτροπές τῆς διαφθορᾶς τους καὶ ἀναίτια γιὰ τὴν καθολικὴ ἀναστάτωση τοῦ ἐκκλησι-

αστικοῦ Σώματος. Τούς χρεώνουν εὐ-
θύνες. Τούς ἀποκαλοῦν «ἐξωεκκλησια-
στικούς» «εὐσεβιστές»(!!!), «ἀπείθαρ-
χους», «ὕβριστές» τοῦ πνευματικοῦ
τους «πατέρα»(;;) καὶ τούς κοσμοῦν
μέ σειρά ἄλλων ἀπαξιωτικῶν ἐπιθέ-
των. Καί σά νά μήν ἐπαρκοῦν ὅλα αὐτά,
φτάνουν στό σκοτασμό, νά σέρνουν
στά ἐκκλησιαστικά καί στά πολιτικά
δικαστήρια τούς τολμηροὺς παράγον-
τες τοῦ ποιμνίου τους, πού βρίσκουν
τό θάρρος νά καταγγέλλουν δημόσια
τά δεσποτικά ἀνομήματα καί νά ζη-
τοῦν, μέ πόνο καί μέ ἱερή προσδοκία,
τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς στό θρόνο
τῆς πνευματικῆς πατρότητας.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ἔχει καί τίς φαιδρές
ἢ ἐντελῶς γελοῖες ἀπολήξεις τῆς. Οἱ
«ποιμένες» καί «πατέρες»-μέ εἰσαγωγι-
κά-πού τολμοῦν νά καταθέσουν δικό-
γραφα στίς ἔδρες τῆς δικαιοσύνης, κα-
ταγγέλλοντας τά παιδιά τους... γιὰ ποιο
ἔγκλημα;... γιὰ τὸ ὅτι ἐπισημαίνουν
δημόσια τὴ δικὴ τους ἀνεπάρκεια, τὴν
ἀσυνέπειά τους, τὴ «φιλαργυρία» τους
ἢ τὴ «φιληδονία» τους, βρίσκουν τό
θάρρος νά ζητοῦν, ὡς ἀποζημίωση, ὅχι
τὴν ἀγάπη καί τό σεβασμό-πού τό
συνειδητοποιοῦν, ὅτι δέν τούς ἀνήκει-
ἀλλὰ τεράστια χρηματικά ποσά. Μέ
τὴν ἀπαίτησή τους αὐτὴ, ἐλπίζουν-ἀνέλ-
πιδα-ὅτι θά φιμώσουν τούς «ἀντάρ-
τες» ἀντιπάλους τους. Καί-γιατί ὅχι-
ὅτι θά ἐμπλουτίσουν καί τίς of shore
ἀποταμιεύσεις τοῦ «κάτι τί» τους.

Πρόσθετη ἔκπτωση ἀπὸ τὴν ἐπισκο-
πικὴ ἀξιοπρέπεια καί ἀπὸ τὴ θυσια-
στικὴ, ποιμαντικὴ ἀποστολὴ τους.

Ἄν ὑπῆρχε τρόπος νά συλλέξω τίς
ἀτέλειωτες σταλαγματιές τῆς πικρίας

τοῦ ποιμνίου μου καί τῆς πικρίας τῶν
ποιμνίων τῶν ἄλλων ποιμένων, νεώτε-
ρων ἀδελφῶν μου καί συλλειτουργῶν
μου καί νά τούς τίς παρουσιάσω, ὅχι
γιὰ νά τούς καταγγείλω ὡς ὑπόλογους,
ἀλλὰ γιὰ νά τούς ὑπομνήσω, ἀδελφι-
κά, ὅτι «ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερ-
θῆναι» (Ρωμ, ιγ' 11), θά τό ἔκανα δίχως
νά ὑπολογίσω τὴν κατακραυγὴ, πού θά
προερχόταν ἀπὸ μιὰ ἐνδεχόμενη μειο-
ψηφία. Τό ἐμπόδιο, πού μέ ἀναστέλλει,
εἶναι ἡ βαρεία, πολύχρονη καί πικρό-
τατη προσωπικὴ μου ἐμπειρία, ὅτι «οἱ
μωμοῦντες», οἱ φορεῖς τοῦ ἐκκλησια-
στικοῦ ὠμοφορίου, πού σπιλώνουν τό
«χάρισμα» τοῦ Παναγίου Πνεύματος
καί τὴν ἀποστολὴ τους, δέν εἶναι λίγοι.
Δέν εἶναι μιὰ δράκα, πού τὴν ὑπερ-
καλύπτει ἡ ἐξαγνισμένη καί φωτισμέ-
νη πλειοψηφία. Ἀλλὰ δέσμη ὀλόκληρη,
«τάγμα ἀμαρτωλό», πού δέ διστάζει
ἀκόμα καί ἀφορισμούς νά ἐξαγγέλλει
δημόσια, ἐνάντια στό ποίμνιο, μέ σκο-
πιμότητα τὴ φραγὴ τῶν χειλέων του
καί τό πνίξιμο τῆς ἀγωνίας τῆς καρ-
διᾶς του.

Τό γεγονός, πού ἀποδυναμώνει τὴν
πικρία τῆς ἐπικαιρότητας καί ἀνοίγει
διόδους ἐλπίδας, εἶναι ὅτι ὁ οὐρανός
εἶναι πάντα ἀνοιχτός. Ὁ Κύριός μας,
ἡ Κεφαλὴ καί Ἀρχιποιμένος τῆς Ἐκ-
κλησίας μας, εἶναι πάντα σκυρμένος
πάνω ἀπὸ τά κεφάλια τοῦ λαοῦ του.
Ἀκούει τίς προσευχές. Ἐκτιμᾷ τίς
σταλαγματιές τῆς πίκρας καί τῆς ὀδύ-
νης. Καί ἡ ἀπλώνει τὴ σκέπη τῆς προσ-
τασίας Του καί τῆς εὐλογίας Του ἢ
«ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων πάν-
τας ἐκβάλλει ἐκ τοῦ ἱεροῦ...» (Ἰωάν. β'
15).

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Συνθήματα και Όράματα.

(Τό άρθρο, πού δημοσιεύουμε σέ μετάφραση γράφκε άμέσως μετά τίς άμερικανικές προεδρικές έκλογές. Ό τίτλος του στό πρωτότυπο ήταν **Aftermath of the election** (Ή έπόμενη ήμέρα τών έκλογών). Ό συγγραφέας, ένας Όρθόδοξος ιερέας, έφημέριος σέ ένορία τοῦ Λακρόσσε τής πολιτείας Ουίσκόνσιν, πού ανήκει στήν Όρθόδοξη Έκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Άντιοχείας, αντιπαραθέτει τήν εὐθύνη καί τά όράματα τής Έκκλησίας γιά τόν κόσμο, πρós τήν ξύλινη, κενή περιεχομένου προεκλογική συνθηματολογία τών ήμερών μας, όπως καταγράφεται σ' όλη τή Δύση καί βεβαίως καί στή χώρα μας).

Στίς τελευταίες έκλογές έκατομμύρια ψηφοφόροι ψήφισαν μέ συνθήματα γιά «άλλαγή» καί «ελπίδα». Στήν οὐσία, άποδοκίμασαν τήν άνεπάρκεια καί τίς διαμάχες τών πολιτικών. Δέν άναμένουν νά δοῦν ούτε μεγάλη «άλλαγή», ούτε «ελπίδα». Βλέπουν ένα πάνδημο άτομισμό νά κατακλύζει τά πάντα. Διαισθάνονται ότι χρειάζεται ήθική μάλλον παρά πολιτική αντιμετώπιση. Ένας κόσμος άπό τή δεκαετία τοῦ '60 καί οί θεωρητικοί τής φιλοσοφίας του είναι οί εισηγητές του. Άνίκανοι άπό κάθε άποψη οί άνθρωποι αύτοί νά δοῦν κάτι πέρα άπό τόν έαυτό τους, χρησιμοποιοῦν λέξεις όπως «άλλαγή» καί «ελπίδα» καί έννοοῦν «άνοχή» σέ καταστάσεις, όπου «όλα επιτρέπονται». Ένεργοῦν δέ μέ μεθό-

δους κλειστών λεσχών, πού θέλουν νά επιβάλουν τίς θέσεις τους καί νά φιμώσουν όσους έχουν διαφορετική άποψη άπό τή δική τους.

Τό θέμα τών άμβλώσεων δέν έτέθη καί πολύ στήν άτζέντα. Τό εκλογικό σώμα έχει κουραστεί νά άκούει γιά τό θέμα αύτό. Πολλοί προτιμοῦν νά τό ξεπερνοῦν λέγοντας «κανε σύ ό,τι νομίζεις καί θά κάνω καί έγώ ό,τι νομίζω». Θεωρεῖται άνάξιο λόγου θέμα τό νά σκοτίζεται κανείς μέ τή θανάτωση ενός παιδιοῦ! Άν καί ή ήθική συνείδηση τοῦ κόσμου κλίνει μάλλον πρós τή μεριά τής ζωής καί όχι τοῦ θανάτου, οί νομοθέτες, ένεκα αύτής τής κοπώσεως, δέν νοιάζονται νά έναρμονιστοῦν (σ. μ. στή «σκοταδιστική» Άμερική, σέ καιρό εκλογών, άκούγονται φωνές

κατά της νομιμοποιήσεως τῶν ἀμβλώσεων. Στὴ «φωτισμένη» Ἑλλάδα κανεῖς δέν ἀσχολεῖται. Θεωροῦμε τίς ἀμβλώσεις νόμιμο δικαίωμα τοῦ καθενός, δεδομένο τῆς καθημερινότητος, ἔστω καὶ ἂν ἔχει μετατρέψει τὴν Πατρίδα μας σέ Ἰλνουςβιτς, πού ρουφάει τὴν ἱκμάδα της).

Καὶ ἐπὶ πλέον, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων, ὑφέρει τὸ δέος ὅτι τὸ «ἀμερικανικὸ ὄνειρο», ἡ συνεχὴς δηλαδὴ ἀνοδος τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, ἔχει φτάσει στὸ ἀπογείῳ του. Οἱ μύθοι συγκρούονται πιά μὲ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα καὶ ἡμεῖς ὅλο καὶ πιο πολὺ βιώνουμε ἓνα αἶσθημα ἀποτυχίας. Κάθε Ἀμερικανὸς ἔχει ἀρχίσει δειλά νά ἀντιμετωπίζει τὴ λιτότητα καὶ τὴν περὶ σκεψη στὴν κατανάλωση ὡς ἀρετές, καὶ εἶναι ἀναμενόμενο ἡ τάση αὕτῃ νά ἐπιτείνεται ὅσο οἱ περιστάσεις ἀλλάζουν μὲ τὴν οἰκονομία νά ἐπιδεινώνεται. Παρά ταῦτα, βλέπουμε νά ὑπάρχει διάσταση μεταξὺ τῆς ἐντεινόμενης τάσεως τοῦ κόσμου γιὰ περιστολὴ δαπανῶν καὶ τῆς συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν δημόσιων δαπανῶν. Ὅσο ὁ κόσμος γίνεται πιο συγκρατημένος καὶ φειδωλὸς στὴν κατανάλωση ἀγαθῶν, τόσο ἡ κυβέρνηση γίνεται ὅλο καὶ πιο ἀλόγιστα σπάταλη, ἀνεξάρτητα τοῦ ποῖος ἐκλέγεται ὡς ὁ ἐπόμενος πρόεδρος.

Μέσα στὸ κλίμα αὐτῆς τῆς κουλτούρας, βλέπουμε τὴν Ἐκκλησίαν νά περιθωριοποιεῖται συνεχῶς. Οἱ ἡγέτες Τῆς συνήθως ἐνοχοποιοῦν γι'

αὐτὸ τὴ μεροληψία τῶν media ἢ κάποιους συνωμοτικούς σχεδιασμούς, χωρὶς νά τοὺς συγκεκριμενοποιοῦν. Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶναι, ὅτι ἡ περιθωριοποίησις σέ μεγάλο βαθμὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἐκκλησίες ἔχουν περιχαρὰ κωθεῖ, ἀπρόθυμες νά προσφέρουν τίς ἀλήθειες, πού κατέχουν, καὶ νά ἀπαντήσουν στὰ καυτὰ ἐρωτήματα τῶν ἀνθρώπων· ἀπρόθυμες νά διακονήσουν στὴν πράξις τίς κοινωνίες, πού Τίς περιβάλλουν. Χωρὶς νά προβάλουν πραγματικὲς ἀπαντήσεις, καὶ χωρὶς ζήλο νά γίνουν πόλοι ἐλξεως γιὰ τὴν ἐποχὴ μας, ὅλο καὶ πιο πολὺ θὰ φαίνονται σάν ἀναχρονιστικοί, ἀπόμακροι θεσμοί, μὲ πολὺ μικρὴ πρακτικὴ ἀξία, πού παρέχουν μόνο περιστασιακὲς τελετουργίες. Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἄνθρωποι, ζώντας στὴν πνευματικὴ τους κενότητα, ρίχνονται μὲ πάθος σέ νέες ἐπιχειρήσεις, στὴν πολιτικὴ, στίς τέχνες, σ' ὅλο καὶ νέα πεδία δράσεως, γιὰ νά κορέσουν τὴ δίψα τοὺς γιὰ μιὰ οὐσιαστικὴ ἀλλαγὴ μὲ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ἡ σχεδὸν θρησκευτικὴ ζέση τῶν τελευταίων πολιτικῶν διεργασιῶν δίνει μαρτυρία γι' αὕτῃ τὴν ἀτέρμονη ἀναζήτησις συνεχῶν ἀλλαγῶν.

Πῶς νά ἀνταποκριθοῦμε σ' αὐτοὺς τοὺς ἐρεθισμοὺς ὡς Ἐκκλησία; Πρῶτον, πρέπει νά ἀνακτῇσουμε τὴν αἶσθησις τοῦ ὅτι εἴμαστε κίνημα καὶ ὄχι ἀπλὰ ἓνας θεσμός. Ὅταν πιστέψουμε ξανά ὅτι ὑπάρχουμε, ὄχι γιὰ νά ζοῦμε τὴν ἀσφάλεια τοῦ καταφυ-

γίου μας, αλλά για να προσφέρουμε τόν έαυτό μας πρὸς τὰ ἔξω, θά βροῦμε καί πάλι τόν πυρήνα καί τό νόημα τῆς ὑπάρξεώς μας· τή δυναμική ἐκείνη, πού ἔκανε κάποτε τήν Ἐκκλησία νά ἔχει ἔντονη παρουσία καί δύναμη μέσα στόν κόσμο, ἀκόμα καί σέ καιρούς διωγμῶν.

Δεύτερον, πρέπει νά ξαναβροῦμε τρόπους γιά νά δείχνουμε στόν κόσμο τίς ἀρχές μας, ὄχι σάν παραδοσιακά ἐπιτεύγματα, ἄξια νά προβάλλονται, ἀλλά σάν ἔμπρακτη σοφία, πού ὁδηγεῖ ἄμεσα πρὸς ἓνα τρόπο ζωῆς ὄντως ἀνθρώπινο. Πού ἀξίζει κανεῖς νά ζεῖ. Ἡ κουλτούρα τῆς ἐποχῆς μας, πού ἐπηρεάζει καί ὅσους εἶναι μέσα στήν Ἐκκλησία, θέτει ἐρωτήματα: «γιατί τοῦτο, γιατί ἐκεῖνο...». Ἄν ἡ ἀπάντησή μας εἶναι ἓνα ξερό «διότι αὐτό ἢ τό ἄλλο...», χάσαμε τή δυνατότητα νά λέμε κάτι διαφορετικό ἀπ' ὅ,τι λέει ὁ κόσμος. Οἱ ἄνθρωποι θέλουν νά μάθουν ὄχι τόσο σέ ποιὰ πράγματα λέμε «ὄχι», (τά ξέρουν ἤδη), ἀλλά τί προτείνουμε. Πρέπει νά δοῦν θεμελιωμένο γερά καί βιωμένο τό λόγο τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος». Αὐτό σημαίνει ὅτι πρέπει πάντοτε νά βαδίζουμε σά σέ κόψη ξυραφιοῦ: νά ἐφαρμόζουμε τήν παραδεδομένη ἀλήθεια μέσα στόν κόσμο, ὅπως εἶναι σήμερα, μέ τήν ἐλπίδα νά μεταμορφώσουμε καί αὐτόν καί τοὺς ἑαυτοὺς μας πρὸς αὐτό, πού πρέπει νά εἴμαστε.

Τρίτον, πρέπει, ἀφήνοντας τὰ τεῖχη μας, νά γίνουμε ἐνεργοί παράγοντες μέσα στίς κοινότητες μας.

Ὑπάρχει συχνά χάος μεγάλο μεταξύ τοῦ πῶς κινούμαστε καί τί λέμε στήν ἀσφάλεια τοῦ ὄχρου τῆς Ἐκκλησίας μας καί τοῦ πῶς πολιτευόμαστε στόν κόσμο γύρω μας. Πρέπει νά βροῦμε ἀπό τὰ τεῖχη μας καί τίς περιφραγμένες περιοχές μας καί νά προσεγγίσουμε τοὺς ἀνθρώπους μέ τρόπους πρακτικούς θέτοντας σέ ἐνέργεια τό ρεαλισμό τῆς πίστεώς μας. Ἄν δέν κάνουμε πράξη κάθε τί, πού λέμε μέσα στοὺς χώρους μας, θά εἴμαστε ἀναπολόγητοι στά μάτια τοῦ γύρω μας κόσμου, καί θά σταθοῦμε ἄφωνοι κατὰ τήν τελική κρίση.

Τέλος, πρέπει νά ἀναλάβουμε τίς προσωπικές μας εὐθύνες. Πολλοὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἀπαιτοῦν ἀπό τήν κυβέρνηση, τίς ἐπιχειρήσεις, τὰ πολιτιστικά ἱδρύματα νά ἀναλάβουν

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

εὐθύνες καὶ δράσεις, πού στήν πραγματικότητα εἶναι δικές τους. Τό νά ψηφίζουμε, π.χ., «ὑπέρ τῆς ζωῆς», (σ.μ. κατά τῆς νομιμοποιήσεως τῶν ἀμβλώσεων), εἶναι πολύ καλό, οἱ ψήφοι μας ὅμως δέν θά ἔχουν ἀποτέλεσμα οὔτε σ' αὐτή τή ζωή οὔτε στή ζωή, πού ἔρχεται, ἂν μιά γυναίκα ἀπέναντι ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, πού εἶναι ἔγκυος, μένει ἐγκαταλειμμένη καί ἀπελπισμένη καί κανεῖς ἀπό μᾶς δέν νοιάζεται νά διασχίσει τό δρόμο καί νά τή βοηθήσει. Ἄν θέλουμε τόν ἠθικό μετασχηματισμό τῆς κοινωνίας, δέν μπορούμε νά παρακάμπουμε τήν εὐθύνη μας καί νά θέλουμε νά τόν δοῦμε νά πραγματώνεται στους ἄλλους, κάπου ἄλλου, ἔξω ἀπό τόν ἑαυτό μας. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ζοῦμε αὐτή τή ζωή. Πρέπει νά λέμε τίς ἀλήθειες μας. Πρέπει νά ἔχουμε ἐνεργό συμμετοχή στό χτίσιμο τῶν ἀξιῶν, πού ἐπιθυμοῦμε, στά παιδιά μας καί στίς κοινότητές μας. Πρέπει νά ξαναχτίσουμε τήν κουλτούρα μας ἀκολουθώντας τό δρόμο, πού ἔπαιρνε ὅταν ξέπεφτε φτάνοντας στόν πάτο: ἀλλάζοντας ἀνθρώπους σταδιακά, ἕναν ἕναν.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ χρόνος δουλεύει γιά μᾶς. Τά τελευταῖα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως παρουσιάζουν μιά ζωντανή, ἐντυπωσιακή εἰκόνα τοῦ κόσμου, ὅπως θά γίνει μιά μέρα. Μιά ματιά σ' αὐτόν μᾶς πείθει ὅτι ἡ ἱστορία, ὅσο ἀλλόκοτη καί σκοτεινή καί ἂν φαίνεται κάποτε, εἶναι πάντα κάτω ἀπό τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ὅδεύει πρὸς τά ἐκεῖ πού Αὐτός θέλει. Κάποιος ὑποψήφιος στίς τελευταῖες προεδρικές ἐκλογές ἔχει πει: «Εἴμαστε ἡ ἀλλαγὴ, πού περιμέναμε...». Ὅμως, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτό, πού στήν οὐσία περιμένουμε, εἶναι ἡ τελικὴ ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί ἡ μόρφωση τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ μέσα σέ κάθε ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ προοπτικὴ μᾶς δίνει τό κουράγιο νά βλέπουμε πέρα ἀπὸ τὴν ρευστότητα τοῦ παρόντος κόσμου καί νά κατανοοῦμε ὅτι κάθε προσφορά μας στό νά γίνει πραγματικότητα τό ὄραμα αὐτό, ἀποτελεῖ ἤδη μέρος μιᾶς ἐπιχειρήσεως, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας εἶναι προδιαγεγραμμένη καί ἡ πραγμάτωσή της ἔχει ἤδη ἀρχίσει.

π. Ἰωάννης Chagnon

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr